

udføres en Del i Naløbet. Hvorvidt dette har meget at betyde, kan jeg ikke afgjøre. Jeg tror imidlertid ikke, at det er saa farligt, som man i Regelen er tilbøielig til at antage. Men der savnes ganske vist i § 45 og i Loven i det Hele en Bestemmelse om, hvem der skal afgjøre, hvad der er ødelæggende og skadeligt for Fiskene. Naar man fik en Bestemmelse derom, tror jeg, at man endda kunde komme over Banfælgighederne. Det blev fremhævet af det ærede Medlem, at der er bestemte Fabriker, som allerede ere anlagte; hvor skulle de hen med deres Aflob? En Papirfabrik f. Ex., som benytter Kloralkali og andre Stoffer, som kunne gjøre Fiskebestanden Skade, maa have et Aflob; men hvor skal den hen for at faae det? Jeg skal derfor henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa, om der ikke maatte være en Bestemmelse at tage med Hensyn til § 45. Da jeg har Ordet, skal jeg tilføie et Par Bemærkninger. Hvad Bestemmelsen i § 46 angaar, er jeg meget glad over, at der er en saadan Fædningbestemmelse; men jeg vil spørge det ærede Udvalg eller maasse snarere den ærede Minister, om det egentlig dermed er ment, at ikke engang Angelfiskeri skal være tilladt paa de i Paragrafen nævnte Eder; thi er det ikke tilladt, at en Dreng maa kaste en Snøre ud for at fange ganske andre Fisk, fordi der maasse kan blive en Åborre hængende paa Snøren, saa frygter jeg for, at der vil komme mange Overtrædelser. — Med Hensyn til § 47 erkjender jeg med Udvalget, at i Ministerens Forslag om den Enighed, der skal finde Sted med Hensyn til Udfærdigelsen af Regulativer, maatte fordres Enighed blandt vel Jaa. Jeg erkjender imidlertid paa den anden Side, at der er noget saa Godt og Tilfredsstillende ved, at der kan tilveiebringes Regulativer, at jeg ikke gjerne vil gaa saa vidt som Udvalget og forlange, at Halvdelen skulde være enig; thi betragter man Forholdene, som de ere, er det vistnok noget vanskeligt at faae saa Mange til at være enige. Anvender man Bestemmelsen paa Odense, hvor Naen gaar flere Mil ind i Landet, skulle vi først have Halvdelen af alle de paa denne Strækning tilstødende Grundeiere, og saa, naar man kommer ind i Odense By med dens 100 Haver, Halvdelen af Lødsæierne der. Jeg vil henstille, om man ikke kunde gaa ud fra Kommunen og sige, at naar Kommunerne eller tre Fjerdedele eller en Halvdelen af disse vare enige, saa skulde Regulativerne udfærdiges.

Ordføreren (Kosengørn = Leilmann):

Overfor den sidste Bemærkning skal jeg sige, at jeg vil i det Mindste ikke føle mig rigtig rolig ved, at Kommunen skulde tage en Bestemmelse om privatretlige Forhold, der skulde være bindende for Kommunens Behoere. Den Anvisning, det ærede Medlem gav, tror jeg ikke det vilde være heldigt at følge. Med Hensyn

til Spørgsmaalet om Aflobet fra en Fabrik vil jeg udtale som en Mulighed, at de Stoffer, der skulle udføres og sendes bort, maasse kunde blive neutraliserede paa en for Fabrikeierne ikke altfor bekostelig Maade, inden de kom til at løbe ud i Naen, og kunde det ske, tror jeg ikke, at Fabrikeierne kunde have Grund til Klage. Hvorvidt det er muligt, tør jeg ikke sige, men da det ærede Medlem har bragt dette Spørgsmaal paa Bane igjen, har jeg fundet det rigtigt at gjøre denne Bemærkning.

Indenrigsministeren (Steel): Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 17 om, at Ordet „ferske“ skal udgaa, har jeg Intet at erindre. Jeg har allerede ved Sagens første Behandling havt Leilighed til at bemærke, at jeg ikke egentlig troede, at det er nødvendigt for at forstaa, hvad der i dette Afsnit tales om, men da det er notorisk, at der kan være Indvande, som kunne være endog saa temmelig betydelig saltholdige, uden at de staa i nogen Forbindelse med det salte Vand udenfor, da der er Terrainer, i det Mindste i Sjælland, hvor Jorden er saa saltholdig, at Vandet har temmelig betydelige Saltholdigheder, kan jeg ikke have Noget at indvende imod, at man sletter Ordet „ferske“ ud, idet det ikke kan negtes, at det ogsaa kommer til at gjælde om Vand, som ikke ere ligefrem ferske. — Redaktionen af § 43 er — det vil jeg indrømme lige over for det ærede Medlem for 11te Kredss (Skar) — tilsidst bleven noget mager. Det har været taget under temmelig nøie Overveielse, hvorledes man for de Paagjældendes Berettigelse til Benyttelse af Fiskeriet i ferske Vand skulde kunne opstille en Regel, der kunde være fylldigere og mere tilfredsstillende og betegnende end den, der indeholdes i Lovens 5—10—42. Det forholder sig nemlig saaledes, som den ærede Ordfører sagde, at medens dette Lovsteds Regel er forstaaelig og anvendelig overfor Naer og flydende Vand, er det i mange Tilfælde umuligt at anvende den overfor Indsøer, men under Overveielsen af, hvorledes man skulde komme ud over de Banfælgigheder, som frembød sig, har man maattet opgive Sagen. Man har ikke kunnet finde nogen Regel, der var tilstrækkelig for alle de Tilfælde, der kunne møde, og det var derfor Ministeriets Tanke, at man maatte blive staaende ved disse Forhold, saaledes som de ere efter den bestaaende Lovgivning, men det havde til Følge, at man skulde indskrænke sig til at sige, at disse Forhold skulde afgjøres i Overensstemmelse med Lovgivningens almindelige Grundfættninger. Der vil jeg atter gjøre den Indrømmelse lige over for det ærede Medlem, at, naar man benytter dette Udtryk, er det mindre adækvat til Slutningen at ophæve Hovedbestemmelsen i Lovens 5—10—42. Ministeriet havde været betænkt paa at afhjælpe den Mangel, som man var bleven opmærksom paa, til Sagens anden Behandling, idet man havde